

Meditacions: Divendres de la cinquena setmana de Pasqua

Reflexió per meditar divendres de la cinquena setmana de Pasqua. Els temes proposats són: el do de ser estimats per Déu; Jesús roman a prop nostre; tota missió és missió de servei.

AL LLARG dels anys i mirant enrere, els apòstols recordarien les paraules de Jesús a l'Últim Sopar. Al Cenacle, tantes aventures dels últims tres

anys semblarien llunyanes, fins i tot de poca importància, perquè ara albiraven que el Senyor els volia per a quelcom més gran. Les seves vides tindran un sentit més profund, un abast més llarg: tot el món. Les paraules del Senyor es quedarien per sempre en les seves ànimes:

«Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando» (Jn 15, 14). Amics del mateix Fill de Déu. Potser costava de creure, però era cert. El Senyor afirmaria de seguida que ningú no té amor més gran que qui dona la vida pels seus amics. I és precisament allò que Jesús ha fet per nosaltres: ens reconeix amics i ens dona la seva pròpia vida, especialment en el tresor dels sagraments. Per això parlem de “gràcia”, perquè és un do immerescut. Brota en nosaltres una resposta de confiança total quan albirem «l'amor gratuït i “apassionat” que Déu té per nosaltres i que es manifesta plenament en Jesucrist»^[1].

Tenim fe en l'amor del Senyor per cadascú. Aquest fet embelleix la vida, li dona sentit, direcció i fonament. Ens permet tenyir la nostra existència de felicitat i de santedat. Es va expandint al llarg dels anys. El ressò de la veu de Crist al Cenacle ens torna, una vegada i una altra, també avui, a la seguretat d'aquest amor. «Però no és difícil d'afigurar-se en part els sentiments del Cor de Jesucrist aquella tarda, l'última que passava amb els seus, abans del sacrifici del Calvari. Considereu l'experiència, tan humana, del comiat de dues persones que s'estimen. Voldrien estar sempre plegades, però el deure —el que sigui— les obliga a allunyar-se. El seu afany seria de continuar sense separar-se, i no poden. L'amor de l'home, que per gran que sigui és limitat, recorre a un símbol: els qui s'acomiaden bescanvien un record, tal vegada una fotografia, amb una dedicatòria tan encesa que sorprèn

que no cremi la cartolina. No aconseguen de fer més perquè el poder de les criatures no arriba tan enllà com el seu voler. El que nosaltres no podem fer, pot fer-ho el Senyor. Jesucrist, perfecte Déu i perfecte Home, no deixa un símbol, sinó la realitat: resta Ell mateix»^[2].

CADASCUN pot fer memòria del moment en què Crist es va ficar més de ple en la seva vida, quan ja no s'hi podia estar sense. Per a tot cristià, aquesta companyia del Senyor que no ens faltará suposa el punt de partida de la missió apostòlica. Pere, Joan, Judes Tadeu, Jaume, Felip... Tots els apòstols entenen que aquesta missió d'horitzó ampli constitueix la seva raó de viure. No poden amagar l'alegria de l'amistat i de l'elecció de Crist. S'endinsaran per camins polsegosos i solcaran mars en

tempesta i en bonança, seran perseguits i seran testimonis de conversions... Tot valdrà la pena perquè res no els aparta de l'amor de Déu.

«Quan, a l'Evangelí, Jesús convida els deixebles en missió, no els il·lusiona amb miratges d'èxit fàcil; al contrari, els adverteix clarament que l'anunci del Regne de Déu sempre comporta una oposició (...). L'única força del cristià és l'Evangelí. En els temps de dificultat, Jesús és davant nostre i no deixa d'acompanyar els seus deixebles (...). Enmig de l'enrenou, el cristià no perd l'esperança pensant que ha estat abandonat. Jesús ens tranquil·litza dient: «I pel que fa a vosaltres, fins i tot els cabells, us té comptats» (*Mt 10, 30*). Cap dels patiments de l'home, ni tan sols els més petits i amagats, són invisibles davant dels ulls de Déu. Déu veu, protegeix i donarà la recompensa.

Efectivament, enmig nostre hi ha algú que és més fort que el mal»^[3].

Donareu fruit durador, ens ve a dir el Senyor; perquè us he destinat a alguna cosa gran, bonica, a compartir allò que heu vist i sentit, a portar-ho fins a l'últim racó d'aquesta terra. I com que és missió que Déu mateix ens encomana, la seva eficàcia roman ferma, encara que els resultats no sempre els puguem mesurar amb els nostres propis paràmetres. Deia sant Josepmaria que «Jesús és simultàniament el sembrador, la llavor i el fruit de la sembra»^[4]. Així travessarem les incidències de la història amb esperança ferma i renovada.

.....

TOTA MISSIÓ confiada per Crist és una missió d'amor i de servei.

Qualsevol cristià, des del darrer batejat fins als successors dels apòstols, viu la seva crida com a veritable lliurament als altres. «No oblidem mai que el veritable poder és el servei, i que també el Papa, per exercir el poder, ha d'entrar cada vegada més en aquest servei que té el seu cim lluminós a la creu»^[5]. Servir és una paraula formosa: Crist és servent sofrent, Maria és serventa del Senyor. Només serveix qui sap estimar i, alhora, només estima qui ha après a servir. Posar-se al lloc de l'altre, pensar en els altres, no imposar-se, obrir-se a punts de vista diferents, a gustos diferents, advertir l'afecte del Senyor per cada ànima, cuidar els altres a través de la nostra feina... Tot això és aprendre a estimar.

«Us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare» (Jn 15, 15), ens diu Jesús. Per això, estem cridats també a un servei que és vibració apostòlica,

la mateixa que ens transmet el Senyor; compartir allò que vivim i allò que ens omple d'entusiasme i de pau. «Déu ha fet l'home de tal manera que no pot deixar de compartir amb altres els sentiments del seu cor: si ha rebut una alegria, nota en ell una força que el porta a cantar i a somriure, a fer —de la manera que sigui— que altres participin de la seva felicitat»^[6].

«Amb obres de servei —escrivia sant Josepmaria—, podem preparar al Senyor un triomf més gran que el de la seva entrada a Jerusalem... Perquè no es repetiran les escenes de Judes, ni la de l'Hort de les Oliveres, ni aquella nit fosca... ¡Aconseguirem que s'abrandi el món en les flames del foc que vingué a portar a la terra...!»^[7]. Com en la Santíssima Verge, s'encén en nosaltres, malgrat les dificultats normals, l'afany de servir cada persona. «Oh, Mare!: que

sigui la nostra, com la teva, l'alegria d'estar amb Ell i de tenir-lo»^[8].

[1] Benet XVI, Missatge, 15-X-2012.

[2] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 83.

[3] Francesc, Audiència general, 28-VI-2017.

[4] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 151.

[5] Francesc, Homilia, 19-III-2013.

[6] Sant Josepmaria, *Cartes* 37, núm. 16.

[7] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 947.

[8] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 95.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
divendres-de-la-cinquena-setmana-de-
pasqua/](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-divendres-de-la-cinquena-setmana-de-pasqua/) (01/04/2026)